

«Очима ти сказав мені: люблю...»

(літературно-музична композиція для учнів 10 -11 класів)

Мета: створити атмосферу духовного спілкування учнів з літературою, з музикою; усвідомити й відчути велику силу чистого кохання, яке облагороджує душу; сприяти виникненню в учнів почуття вірності, взаємоповаги, шляхетності у стосунках; розвивати художній смак, удосконалювати навички виразного декламування; продовжити формувати почуття людської гідності.

Обладнання: мультимедійна презентація, збірники віршів О.Пушкіна, С.Єсеніна, Е.Асадова, Л.Костенко, К.Ваншенкіна, Петрарки, Шекспіра

Хід заходу

Вчитель (Слайд 1).

Очима ти сказав мені: люблю.
Душа складала свій тяжкий екзамен.
Мов тихий дзвін гірського кришталю,
несказане лишилось несказаним.
Життя ішло, минуло той перон.
Гукала тиша рупором вокзальним.
Багато слів написано пером.
Несказане лишилось несказаним.
Світали ночі, вечоріли дні.
Не раз хитнула доля терезами.
Слова, як сонце, сходили в мені.
Несказане лишилось несказаним.
Ліна Костенко

Любов – це не просто почуття, а саме життя. Любов стоїть біля витоків життя, робить добро, стверджує у людині людське, вивищує нас над злом. Закохані люди не старіють, вони невтомно випромінюють любов і щирість душі. Сьогодні я пропоную вам звернутися до перлин світової інтимної лірики, послухати чудову музику, відкрити власні серця назустріч диву, яке подарував нам Бог, - диву кохання. Кохати дуже не просто. Страждаємо самі, причиняємо біль іншим, але знову і знову кохаємо. То що ж таке кохання? Мабуть, це найвища радість на землі, яку тільки може пізнати людина, це те, що кожен повинен берегти і цінувати, незважаючи на те, що відбувається навколо, це те, що дає нам сили просто жити.

(Учень читає вірш Марка Львовського «Любовь - когда готов мечтать...»)

Слайд 2 *Притча про кохання.*

Когда-то давным-давно на Земле был остров, на котором жили все духовные ценности. Но однажды они заметили, что остров начал уходить под воду. Все ценности сели на свои корабли и уплыли. На острове осталась лишь Любовь. Она ждала до последнего, но когда ждать уже стало нечего, она тоже захотела уплыть с острова. Тогда она позвала Богатство и попросилась к нему на корабль, но Богатство ответило: «На моем корабле слишком много драгоценностей и золота, для тебя места нет!» Когда мимо проплывал корабль Грусти, она попросилась к ней, но та ей ответила: «Извини, Любовь, я настолько грустная, что мне надо всегда оставаться в одиночестве». Тогда Любовь увидела корабль Гордости, и попросила помощи её, но та сказала, что Любовь разрушит гармонию на ее корабле. Рядом проплывала Радость, но та была так занята весельем, что даже не услышала о призывах Любви. Тогда Любовь совсем отчаялась. Но вдруг услышала голос позади: «Пойдем, Любовь, я возьму тебя с собой». Любовь обернулась и увидела старца. Он довез ее до суши и, когда старец уплыл, Любовь спохватилась: ведь она забыла спросить его имя! Тогда она обратилась к Познанию: «Скажи, Познание, кто спас меня? Кто был этот старец?» Познание посмотрело на любовь: «Это было Время!» «Время? - переспросила Любовь. – Но почему оно спасло меня?» Познание еще раз взглянуло на Любовь, потом вдаль, куда уплыл старец: «Потому, что только Время знает, насколько важна в жизни ... Любовь!»

Слайд 3

Ведучий. Кохання... Про нього мріють, його чекають. А коли прийде це прекрасне страждання, ця ніжна хвилююча любов, тоді людина відчуває себе щасливою.

Ведуча. Кохання... Воно випромінює добро, воно окрилює, закохані перебувають в іншому світі.

Ведучий. Інколи, самі того не відаючи, ми на багато що здатні. Найстрашніше – це зробити перший крок. Бодай легенький крок, який приведе до великого відкриття. Людина не схожа на зоряне небо – вона не така багата, не схожа і на струмок – вона не така швидка, не схожа і на вітер – вона не така могутня. Але людина подібна до птаха – вона може літати. Потрібно тільки повірити в диво під назвою «кохання» - і за своєю спиною ви побачите два білих величезних крила.

Скажи, ты веришь мне?

- Я верю!

- Тогда дай руку! Полетим!

Нас ждет Вселенная за дверью!

- Пстой! Куда мы так спешим?

- Так ты не хочешь быть со мною?

- Хочу... но... я боюсь летать...

- Все хорошо, ведь я с тобою!

А твои крылья - Дар Мечтать!

- Мне страшно... обними покрепче...

И никогда не отпускай...

Вдвоем лететь нам будет легче...

- Навек с тобою, так и знай!

- Скажи, ты любишь? ... Только честно! ...

- Люблю ... и ... я хочу сказать ...

Сейчас, быть может не уместно ...

Но ... я как ты ... боюсь летать ...

Но веру ты в меня всеяешь,

Что вместе - все нам по плечу!

- И я люблю ... Теперь ты знаешь...

Смотри! Я ... кажется ... лечу

Ведуча. Кохання, любов – це джерело натхнення, радості. Людина піднімається на небачені творчі висоти. Ось тоді народжуються найцінніші творчі шедеври. Кажуть, що кохання й талант приходять не до всіх. Кохати – не тільки насолоджуватись, упиватися своїм щастям; кохати – це віддавати тепло, ласку, добро найдорожчій людині. Усі ми закохуємося, інколи розчаровуємося і знову кохаємо, бо світ тримається на любові.

Слайд 4, 5

(Звучать поезії О.Пушкіна «Я вас любил» і С.Єсеніна «Я спросил сегодня у менялы...».)

Слайд 6

Ведучий. Сонячний квітневий день, коли вперше зустрів свою кохану, Петрарка запам'ятав на все життя. Вони зустрілися 6 квітня 1327 року у Страсну п'ятницю у невеличкій церкві Святої Клари в передмісті Авіньйона. Він – молодий, але вже визнаний при папському дворі двадцятичотирирічний поет, вона – заміжня жінка, білявка, з дивовижними і добрими очима - здавалася втіленням жіночості і духовної чистоти. Захоплений нею, Петрарка напише:

Благословен	день,	месяц,	лето,	час
И миг,	когда мой	взор	те	очи
Благословен	тот край,	и	дол	тот
Где пленником я стал прекрасных глаз!				

Слайд 7

Ведуча. Прекрасна жінка стала музою, мрією поета у вічності. І навіть тоді, коли роки і турботи покрили зморшками її красиве обличчя, Петрарка кохав свою Лауру. Чим більше вона старішала, тим більше він захоплювався її жіночістю і чарівністю. Вони зустрічалися на вулицях Авіньйона, у церквах, на службі, і закоханий Франческо, не в змозі відвести погляд від своєї музи, дивився на неї, поки Лаура не зникала, йдучи поряд зі своїм чоловіком. За всі роки зустрічей вони не перекинулися жодним словом. Триста сонетів, присвячених Лаурі, - це гімн чистому почуттю.

(Учень читає сонет 132)

Слайд 8

Вчитель. Леонардо да Вінчі. «Мона Ліза». Портрет багатії городянки. Вона дивиться на світ із цікавістю розплющеними назустріч усьому прекрасному очима, дивиться спокійно і впевнено. Обличчя Мони Лізи вражає якоюсь особливою привабливістю. У посмішці Джоконди, м'якій, душевній, є щось незвичайне, таємниче. Мабуть, тому, що вона любить цей чудовий світ. Оце майстерність! Минуло більше 500 років, а картина художника дивує світ. Одним словом – шедевр.

Слайд 9

Ведучий. XIV століття, італійське містечко Верона. Дві ворогуючі сім'ї – Монтеккі і Капулетті – люто ненавидять один одного, хоча давно вже забули причину своєї сварки. Над ними нависає давній звичай вендети, кровної помсти, коли за смерть

потрібно заплатити смертю. І ось у середовищі, насиченому ядовитою злобою, де будь-яка дрібничка може стати іскрою для нового поєдинку, розпускається пишна квітка кохання, яка знехтувала багатолітньою родовою ворожнечею. Молодий Монтеккі і юна Капулетті забувають про сімейну непримиримість, так як почуття, що заволоділо їхніми серцями, миттєво ламає стіну відчуження, що розділяла їх.

Слайд 10

(Інсценізація сцени на балконі п'єси «Ромео і Джульєтта»)

Ведуча. Боляче і гірко, що так трагічно закінчилося життя закоханих. Лише після їх смерті ворогуючі сім'ї Монтеккі і Капулетті помирилися. І ми, часом, не розуміємо того, що у християнському прощенні – сенс життя.

(Учениця читає вірш М.Алішер «Ромео і Джульєтта»)

Слайд 11

Ведучий. Чи є на землі щось краще, ніж юність? Саме їй притаманні подив і любов, зачарування світом і політ на крилах мрії, жага жити і творити. Ця пора щаслива і своєю зустріччю з першим коханням, коли крилатою стає душа і коли ти здатен на все заради коханої людини. Може, єдиною і найбільш значимою суттю людського життя і є любов?

Слайд 12

(Звучить пісня у виконанні Джо Дассена «Если б не было тебя»)

Слайд 13

Вчитель. Любов... Закоханість... Що може бути приємніше за голос коханої людини? Що може бути довгожданіше за її слова? Зараз, щоб почути свою кохану людину, нам досить набрати заповітні цифри. Як просто!.. А як же раніше? Як же ці закохані, що були розкидані долею на величезні відстані? Що залишалося робити їм? Раніше замість смс були листи, послання і записки, в яких таїлися найніжніші слова, найщиріші зізнання. Тільки уявіть: цупкий папір із гербом, старовинна печатка з таємничими знаками, скрип пера, старанно виведені літери, які зливались у симфонію ласкавих зізнань і в прохання про зустріч. Уся душа людини виливалася на цей папір, всі її надії і сумніви. Любовний лист, як крик душі, у якому можна почути відголоски каяття, жалю, благання про допомогу і радість від успіху.

(Учениця читає вірш Е.Асадова «Одно письмо»)

Ведучий. До наших днів збереглися листи великих людей своїм коханим. Прочитавши їх, знову впевнюєшся, що кохання володарює світом, що воно надає сили, підносить до небес, але воно ж інколи так жорстоко розбиває наші надії і мрії.

Слайд 14

Олександр Пушкін. «Сегодня годовщина того дня, когда я вас впервые увидел; этот день... в моей жизни... Чем больше я думаю, тем сильнее убеждаюсь, что мое существование не может быть отдельно от вашего: я создан для того, чтобы любить

вас и следовать за вами; все другие мои заботы – одно заблуждение и безумие. Вдали от вас меня неотступно преследует сожаление о счастье, которым я не успел насладиться. Рано или поздно мне, однако, придется все бросить и пасть к вашим ногам. Прощайте, мой прелестный ангел. Целую кончики ваших крыльев, как говорил Вольтер людям, которые не стоили вас ».

Слайд 15

(Учень читас вірш О.Пушкіна «Я помню чудное мгновенье...»)

Слайд16

Шарль Бодлер. «Сударыня, возможно ли, что я не должен больше с вами встречаться? Это для меня очень значительный вопрос, так как дошло до того, что ваше отсутствие уже составляет для меня огромное лишение. Придите снова, - умоляю вас об этом на коленях. Вся вы - такая милая, такая прекрасная, обвеянная такою нежностью. Вы олицетворяете для меня жизнь и движете, не столько вашими стремительными жестами и пылкостью вашей натуры, но больше всего вашими глазами, которые способны зажечь поэта на бессмертную любовь. Как выразить вам, до какой степени я люблю ваши глаза, и как ценю вашу красоту? В ней заключены два противоречивые очарования, которые в вас, однако, не противоречат одно другому, - это очарование ребенка и очарование женщины. О! верьте мне, я говорю это от чистого сердца; вы - достойны обожания, и я люблю вас всею душою. Какое-то благоговейное чувство привязало меня к вам навеки. Вопреки вашей воле, вы будете отныне моим талисманом, моей силой. Я люблю вас, Мария, - это не оспоримо».

Слайд 17

Ведучий. Кохання приходить раптово і несподівано, коли у шаленому галопі час зупиняється. Коли терези почуттів виходять із рівноваги й починають швидко коливатися в очікуванні незвіданого.

Слайд 18

(Учениця читас вірш К.Ваншенкіна «Мальчишка»)

Слайд 19

Ведуча. Кохання приходить тоді, коли однієї миті тернисті стежки двох перетинаються, вражені золотими стрілами Амура, втрачають краплини крові, якими ангели виводять на скрижалі життя звичне і неповторне слово «кохаю».

Слайд 20

Стендаль. «Мой ангел, после того, как я видел тебя три дня подряд, мне кажется, что я люблю тебя еще больше - если бы это только было возможно. Это оттого, что мы стали ближе - нас разделяли предрассудки, свойственные твоему кругу, но после этих трех дней каждый из нас, конечно, уже не вернется к своим предубеждениям, и мечтает только о любви и счастье».

Боже мой! Как я был счастлив вчера, в среду! Я отмечаю этот день, ибо Бог знает, когда я осмелюсь переслать тебе это письмо. Я пишу это per sfogarmi. Я так люблю тебя сегодня, я так принадлежу весь тебе, что мне необходимо писать. Если мы проведем вместе неделю и если наши сердца будут пылать все такою же страстью, я думаю, что мы уже больше не расстанемся».

Слайд 21

Оноре де Бальзак. «Моя любовь прекраснее, совершеннее всего того, что я сделал. Без этой полноты сердца я не написал бы и десятой части своих произведений, не было бы у меня такого стойкого мужества... Я дышу, думаю. Работаю только благодаря тебе и только ради тебя. Я счастлив верою в свою любовь. Чувствую, что буду любить тебя вечно. Каждый день нахожу в своем сердце чувство еще более сильное, чем накануне. С каждым днем ты сильнее наполняешь мое сердце».

Слайд 22

(Звучит пісня «Ты меня на рассвете разбудишь» із рок-опери Ю.Рибчинського «Юнона і Авось»)

Слайд 23

Ліна Костенко. «Які ніжні, які швидкоплинні ті хвилини нашого життя, коли буває все наше єство, коли розцвітає душа, вбираючи в себе чисту блакить неба, що, здається, сяє безсмертною молодістю. Серце вільне від користі, відчуло, що його мовби заколисують десь високо, у найчастіших, найніжніших сферах солодкого самозабуття...»

Слайд 24

(Звучить пісня «Моя любове» у виконанні Ольги Богомолець)

Слайд 25

Ведучий. Насолоджуючись творами поетів і письменників різних часів, ми відчуваємо, наскільки різноманітним буває це почуття. Для одного – це сором'язлива та боязлива перша любов, а для іншого – сильна пристрасть, що запалила серце. І слова кохання теж лунають по-різному... Це і крик, що звучить начебто на весь світ: «Я тебе кохаю...», це і м'який ніжний шепіт: «Люблю, люблю, люблю...»

Слайд 26

Наполеон. «Не было дня, чтобы я не любил тебя. Я не выпиваю и чашки чая, чтобы не проклинать свою гордость и амбиции, которые вынуждают меня оставаться вдалеке от тебя, душа моя. В самом разгаре службы, стоя во главе армии или проверяя лагерь, я чувствую, что мое сердце занято только возлюбленной Жозефиной. Она лишает меня разума, заполняет собой мои мысли. Если я удаляюсь от тебя со скоростью течения Роны, это означает только то, что я, возможно, вскоре увижу тебя. Если я встаю среди ночи, чтобы сесть за работу, это потому, что так можно приблизить момент возвращения к тебе, любовь моя».

Слайд 27

Вчитель. Любов... солодка, мов мед, і гірка, мов полин-трава. Серед ураганів життя і штормів долі можуть розійтися стежки, що тільки-но з'єдналися, навіки розімкнутися руки, що так і не встигли переплестися.

Ось так розійшлися долі відомого російського поета В.Маяковського і Тетяни Яковлевої. В одному з листів до коханої поет писав: «Я все равно тебя когда-нибудь возьму, одну, или вдвоем с Парижем...»

Слайд 28

(Учениця читає вірш А.Ривліна «Цветы от Маяковского».)

Ведуча. Любов, таємнича і загадкова, стояла і стоїть біля витоків тих миттєвостей, коли в душах людських виникає щось незбагнено животворне, що викликає подив і захоплення, вводить до світу краси та величі.

Слайд 29

Байрон. «Я не хотів більше кохати і сподіватися, щоб мене хто покохав. Ти зруйнувала всі ці наміри. Я тепер увесь твій: я буду тим, ким ти побажаєш, - буду, можливо, щасливий твоєю любов'ю, але спокою мені вже не знати ніколи. Не треба було будити моє серце – адже досі моя любов була нещастям для тих, кого я кохав, і для мене самого. І, хоч би який був кінець, я довічно буду цілковито твоїм. Цілую тебе тисячу і ще тисячу разів... Кохай мене – твого незмінно ніжного і вірного.»

Слайд 30

Ведучий. Швидко плине час. Століття за століттями, разом з ним змінюємося і ми. А що ж кохання? «Можливо, воно вже не існує,» - іноді подумає хтось. І хочеться тоді крикнути: «Ні! Ні! Та ще раз ні! Любов жива і ніколи не зникне, поки існує життя».

Слайд 31

Ведуча. Буває і нещасливе кохання, та не треба впадати у відчай. Любов жива. Вона у скрипці, у подиху вітру, у посмішці, у слові. Це дивне почуття дано нам Богом. Бережіть його, адже коли людина закохана, тоді вона сильна, тоді дарує й іншим радість, надію, любов.

Слайд 32

(Учениця читає вірш Е.Асадова «Подруги»)

Слайд 33

Вчитель. Скільки б не минуло років, кохання, якщо воно справжнє, не минає. Найпрекрасніші спогади завжди живуть у серцях закоханих.

(Інсценізація вірша В.Стуса «Минають роки»)

Ведучий. Американський поет Томас Мертон писав: «Мы созданы для любви. Пока мы одни, жизнь бессмысленна, смысл рождается, когда есть другой. Тайну своей жизни не откроешь, размышляя в одиночестве. Смысл жизни - тайна, и открывается она в любви, через того, кого мы любим».

Слайд 34 (Учениця читає вірш Маргарити Рохіної «Два одиночества»)

Два одиночества под музику Вивальди
Однажды встретились у старого метро.
Блестели лужицы на сереньком асфальте,
И дождик капал на спешащие авто...
Она слегка немолодая с виду дама,
Усталый взгляд и чуть наброшенная шаль...
Он мужичок, видать, не принц из Амстердама,
Небрежный ворот пиджака. В глазах печаль...
Они спешили в никуда, но по привычке,
Осенний ветер так протяжно дул в лицо...
Озябли руки у него. Промокли спички.
Все очень просто, как колумбово яйцо...
Разговорились ни о чем, без задней мысли,
Струилась музыка, мерцали фонари...
Словам они не придавали много смысла,
Вдвоем гуляя по аллеям до зари...
А осень тихо наблюдала за дуэтом,
Нещадно сбрасывая желтую листву...
Он оказался удивительным корнетом,
Она блондинкой - шаль скрывала красоту...
Два одиночества рассеялись туманом,
И растворилась в никуда его печаль,
Усталый взгляд ее казался лишь дурманом,
А руки нежно согревала ему шаль...
Два одиночества нашли-таки друг друга!
И состоялся замечательный дуэт...
Не позволяйте, дорогие, в час недуга
Сказать себе, что в этом мире счастья нет!

Слайд 35

Вчитель. Кохання... У кожного воно своє, різне. Кожен вірш, кожна пісня про кохання – це немов фрагмент із життя поета. Тому, гортаючи рядки поезій, ми відчуваємо і розуміємо всім серцем те, що пережили самі автори.

Слайд 36

Ведуча. Ми мріємо про справжнє кохання. Неодмінно чисте, як кришталь, і ніжне, як пелюстки троянд, світле, як промінь сонця, й безкінечне, як небо. Прикладом для нас постають Ромео і Джульєтта, чие кохання було варте життя; Наташа Ростова й Андрій Болконський, яким була дана тільки хвилинка справжнього щастя; Скарлет і Ретт Батлер, які все життя провели в пошуках один одного; Майстер і Маргарита, чие кохання не знало меж.

Ведучий. Вона йшла з жовтими квітами й зустріла Його. Він просто подивився їй в очі з такою ніжністю, що Маргарита посміхнулася від щастя. Ось так би й стояти поряд, рука в руці, йти стежками життя пліч-о-пліч. Чи це не прекрасно зустрічати разом народження дня й проводити його в тихий сон, дивитися в очі місяцю й сміятися разом із зірками?

Слайд 37 (Уривок із фільму «Майстер і Маргарита»)

Слайд 38

Ведуца. Вони знайшли одне одного й покохали. Це не лише найпрекрасніше почуття у світі! У першу чергу, це велика відповідальність за обранця твого серця. Той, хто любить, мусить розділити долю того, кого любить. Це вміння радіти за його успіхи й переживати за поразки, посміхатися в скрутну хвилину й виправляти помилки. Це вічна взаємодопомога й підтримка, складний іспит у нашому житті. І вже не дві долі, що раніше розходились у світі, а лише одна – спільна.

Слайд 39

Міні – диспут:

- Кохання для мене – це...
- Кохання – це почуття швидкоплинне чи залишає слід у душі?
- Чи вірите ви у кохання з першого погляду?
- У справжній жінці мене захоплює...
- Справжній чоловік – це..

Слайд 40

Вчитель. «Сонечко моє заповітне, світло моє нескінченне.... Моє життя, коли тебе немає зі мною, сіреньке і нудне, без тебе немає мене. Так я люблю і жалію тебе, кохана, що твій біль – мій біль, твої сльози – мої сльози, твоя радість – моя радість. Мені нескінченно дорога кожна твоя клітина, все, з чого ти – живе в мені...

Моє серце б'ється лише для тебе. Іншої радості мені немає, як дарувати радість тобі, бачити, як щасливо сяють сині озера твоїх очей. У мене так багато слів-перлів для тебе, слів-квітів, мені хочеться засипати тебе, зацілувати, щоб ти вічно жила в моїх піснях, щоб люди брали приклад з нашої любові, а не з наших помилок».

Ці рядки писав не юнак, а вже відомий поет В.Сосюра, якому виповнилось 66 років, а його дружині Марії Гаврилівні – 54 роки, на тридцять третьому році спільного життя.

Слайд 41 (Учениця читає вірш «Молодость и зрелость сели на скамейку ...»)

Молодость и зрелость сели на скамейку...
Молодость сказала: «Ты как я сумеи-ка...»
Зрелость отвечала: «Красота не вечна,
Научись делиться красотой сердечной...»

Молодость, с насмешкой: «Что в тебе такого?
Дом, семья, работа... Скучные оковы...»
Зрелость улыбалась, будто младшей дочке:
«Без оков семейных люди – одиночки...»

Молодость твердила: «Всё во мне прекрасно,
Молода, свободна, и красива, ясно?»
Зрелость отвечала: «Я тебя мудрее,
И с тобой, малышка, спорить не посмею...»

Повзрослей, узнаешь, счастье не в свободе,
Не в ночных гуляньях, не в Парижской моде...»
Молодость смеялась: «Глупости всё это,
Раз не в этом счастье, значит счастья нету»

Зрелость отвечала: «Нет, оно бывает,
Если жить с любимым небо позволяет,
Если смех детишек слышится из дома...
Ты ещё со счастьем, крошка, незнакома...»

Молодость спросила: «Если правда это,
Что ж ночами плачешь и о чём секреты?»
«Я ночами плачу...», - зрелость говорила:
«Потому что раньше это не ценила...»

Вчитель. Тому цінують тих, хто без вас не може жити, цінують кожна мить, кожен день, проведений із мрією, на яку так довго чекали! І наостанок хочу подарувати вам пісню «Я хочу, щоб это был сон...» (із кінофільму «Адмірал») **(слайд 42)**